



5/4-95
Aftenposten

**SAMMEN-
SATT:** I ar-
beidet «Port»
danner seil-
duk, regntøy
og boblejak-
ker bunn un-
der en gitter-
og kors-
struktur byg-
get opp av
velbrukte mi-
litære marsj-
strømper.

Poesi i resirkulerte veggtepper

kunst

**Astrid Løvaas og
Kirsten Wagle
TEPPER
Kunstnernes Hus**

Kasserte klær og enkle geometriske former danner grunnlag for Løvaas og Wagles tekstiltepper.

Kunstnerduoen Astrid Løvaas og Kirsten Wagle inngikk i 1981 et arbeidsfellesskap som siden har utviklet seg til en fruktbar kunstnerisk symbiose, med et prosjekt som slår bena under myten om kunstnergeniets ensomme, heroiske kamp med sitt materiale. Løvaas og Wagle tar de kunstneriske avgjørelsene i fellesskap, og resultatet overgår mye av det vi ser på den norske kunstscenen.

Løvaas og Wagle omformer kasserte ulltepper, gensere, strikkeluer, nylonstrømper og dressjaker til særegne veggtepper. De 22 teppene i overlyssalene på Kunstnernes Hus inngir en umiddelbar skjønnhet, stram og frodig – og mer knyttet til hverdagspoesi enn paradekunst.

Den karakteristiske foldestrukturen Løvaas og Wagle utviklet allerede på Kunst & Håndverkskolen, er fremdeles tilstede. Men de har gått videre og benytter såvel bretteing som applikasjon, fletting og veving. De tredimensjonale lerretsobjektene fra 80-tallet er avløst av enkle tepper i et strengt geometrisk formspråk. Etterhvert har både bruken av materialer og ornamentikk fått en mer sammensatt og poetisk karakter. I arbei-

det «Port» danner seilduk, regntøy og boblejakker bunn under en gitter- og korsstruktur bygget opp av velbrukte militære marsjstrømper. I «Mønsterette» ligger sorte damestrømper og sølvskimrende trykk på et felt av gamle dresser. «Bragd» tar utgangspunkt i den gamle vevteknikken rosebragd, men den tradisjonelle tråden i renning og innslag er byttet ut med brune nylonstrømper. I «Rosett» danner lyseblå ulltepper bakgrunn for en sentrert rosett flettet i nylonstrømper og omkranset av nitrerte, beige dameluer. Åkler og minimalisme

Løvaas og Wagles formspråk er knyttet til både tekstiltradisjoner som åkle og rosebragd, arkitekturelementer og den minimalistiske kunstens

geometriske figurer. Uttrykket er redusert til essensielle elementer: Flåtens geometriske form og møtet mellom få farver som gjerne strekker seg over store områder av billedflaten og spiller på svake tonevariasjoner. Teppene er blottet for romlig effekt, og vi finner heller ingen ikonografiske pretensjoner – ethvert gjengivelsesmotiv er eliminert. Imidlertid pretenderer teppene å fremkalle spesielle følelser knyttet til materialet; myke tekstiler og slitt patina assosierer til vern, beskyttelse og tidens spor.

I 70-tallskunstens ånd (Arte Povera, fiberkunst, osv), streber kunstnerduoen etter et billedmessig ideal knyttet til rituelle og sakrale handlinger, såvel som dagliglivet enkle poesi. Teppene fremstår som

«anti-paradetepper», og refererer, bevisst eller ubevisst, til Joseph Beuys og hans ideer om å forene kunst og erfaring.

Uttrykkskraften i materialene utgjør en viktig basis. De omhyggelig valgte materialene er i seg selv, allerede før de blir tatt i bruk av Løvaas og Wagle, rike på psykologisk og kulturelt innhold, særlig knyttet til en kvinnelig verden og hjemlig sfære; til omsorg, bekledning og prydgjenstander. Materialene fremstår som metaforer for erfaring, skjebne og levd liv. De velbrukte, kasserte tekstilene har indirekte vært gjennom menneskers smerte, glede og lidenskap. Dette tilbakeføres til verkene – og på den måten blir teppene til menneskelige minneste-der.

LOTTE SANDBERG